

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 678. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708758334416/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

terens anden hustru, Emmy Drachmann, særlig hendes nøgleroman *Ingers Ægteskab* (1910) og det posthumt publicerede lille manuskript *Edith* (1992).

*

Det kan videre bemærkes, at *Forskr.* er indrømmet en meget synlig plads i forskellige tværgående analyser af periodens roman- og fortællekunst.

I Sven Møller Kristensens disputats *Æstetiske studier i dansk fiktionsprosa 1870-1900* (1938), der i den udvidede andenudgave 1955 mere oplysende hedder *Impressionismen i dansk prosa 1870-1900*, er Drachmanns store roman hyppigt citeret som eksempel på den moderne skrivemåde, ganske vist med spor af førnaturalistisk romanstil rundtomkring. Sammenfattende hedder det:

«I en roman som 'Forskrevet' ser man – ved siden af Bangs produktion – det skarpeste udtryk for den danske litterære impressionisme, i en gennemført opløsning af såvel romanformen (jfr. også spaltningen af hans egen person i de to hovedfigurer), som af syntaxen, en flydende, kaotisk, associativ stil, undertiden pludselig afbrudt af refleksioner. Alt kan gå ind i formen, for der er ingen.» (1955, s. 166).

Uden at underskrive alt i denne vurdering tør man anbefale Møller Kristensens tilgrundliggende stilanalyse – et aspekt af romanen, der dårligt nok er blevet behandlet i nærværende efterskrift.

En stilistisk dimension indgår også i Johan Fjord Jensens komparative undersøgelse *Turgenjev i dansk åndsliv* (1961) sammen med spørgsmål om karaktertypologi, synsvinkel- og fortællingskonstruktion samt naturopfattelse. En af hovedskikkelserne i den Turgenjevprægede danske prosa er Drachmann; det russiske præg hos ham er massivt i 1870'erne, men viser sig igen som en art anden natur i årene ned mod 1890. Af stemningsstilen i den længst kanoniserede juninatscene giver Fjord Jensen en indgående karakteristik (s. 147-55), efter at han har droftet romanens karaktertypologi i forhold til Turgenjev (s.140-42).

I deres afhandling *Aladdin-Noureddin traditionen i det 19. århundrede* (1972) forsøger Jens Kr. Andersen og Leif Emerck at ef-